

ANTISEMITISM SOURCES

By Rabbi Dr. Nachum Amsel

These sources are from the book, "The Encyclopedia of Jewish Values" published by Urim, or the upcoming books, "The Encyclopedia of Jewish Values: Man to Man" or "The Encyclopedia of Jewish Values: Man to G-d" to be published in the future.

1) מדרש, בראשית רבה לח:יג

וימת הרן על פני תרח אביו רבי חייא בר בריה דרב אדא דיפו תרח עובד צלמים היה חד זמן נפיק לאתר הושיב לאברהם מוכר תחתיו הוה אתי בר אינש בעי דיזבן והוה א"ל בר כמה שנין את והוה א"ל בר חמשין או שיתין והוה א"ל ווי ליה להווא גברא דהוה בר שיתין ובעי למסגד לבר יומי והוה מתבייש והולך לו חד זמן אתא חד איתתא טעינה בידה חדא פינג דסולת אמרה ליה הא לך קרב קודמיהון קם נסיב בוקלסא בידיה ותבריהון לכולהון פסיליא ויהב בוקלסא בידא דרבה דהוה ביניהון כיון דאתא אבוה א"ל מאן עביד להון כדין א"ל מה נכפר מינך אתת חדא איתתא טעינה לה חדא פינג דסולת ואמרת לי הא לך קריב קודמיהון קריבת לקדמיהון הוה דין אמר אנא איכול קדמאי ודין אמר אנא איכול קדמאי קם הדין רבה דהוה ביניהון נסב בוקלסא ותברינון א"ל מה אתה מפלה בי וידעין אנון א"ל ולא ישמעו אזניך מה שפיך אומר נסביה ומסריה לנמרוד א"ל נסגוד לנורא א"ל אברהם ונסגוד למיא דמטפין נורא א"ל נמרוד נסגוד למיא א"ל אם כן נסגוד לעננא דטעין מיא א"ל נסגוד לעננא א"ל אם כן נסגוד לרוחא דמבדר עננא א"ל נסגוד לרוחא א"ל ונסגוד לבר אינשא דסביל רוחא א"ל מילין את משתעי אני איני משתחוה אלא לאור הרי אני משליכך בתוכו ויבא אלוה שאתה משתחוה לו ויצילך הימנו הוה תמן הרן קאים פלוג אמר מה נפשך אם נצח אברהם אנא אמר מן דאברהם אנא ואם נצח נמרוד אנא אמר דנמרוד אנא כיון שירד אברהם לכבשן האש וניצול אמרין ליה דמאן את אמר להון מן אברהם אנא נטלוהו והשליכוהו לאור ונחמרו בני מעיו ויצא ומת על פני תרח אביו הה"ד (שם יב) וימת הרן על פני תרח וגוי:

2) הגדה של פסח, "והיא שעמדה"

... שְׁלֹא אָחַד בְּלֶבֶד עִמָּד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֶלָּא שֶׁבָּכַל דֹּר וְדֹר עֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ...

3) מדרש, בראשית רבה מב:ח

ויגד לאברהם העברי רבי יהודה ורבי נחמיה ורבנן רבי יהודה אומר כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר אחד.

4) אסתר ג:ח

וַיֹּאמֶר הִמּוֹן לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ יִשְׁנֶנּוּ עִם-אֶחָד מִפְּזֵר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכֹל מְדִינֹת מְלֻכּוֹתָא וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל-עַם וְאֶת-דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינֶם עֹשִׂים וְלִמְלֶכֶךְ אִין-שׁוּה לְהַנִּיחֶם :

5) ויקרא יח:ג

כְּמַעֲשֵׂה אֲרָץ-מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבְּתֶם-בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֲרָץ-כְּנַעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבְחֻקֹּתֵיהֶם לֹא תֵלְכוּ :

6) פירוש רש"י על בראשית כז:לה-לו

הכי קרא שמו - לשון תימה הוא כמו (לקמן כט) הכי אחי אתה שמא לכך נקרא שמו יעקב ע"ש סופו שהוא עתיד לעקבני.

7) בראשית מז:ד

וַיֹּאמְרוּ אֶל-פַּרְעֹה לְגֹר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ כִּי-אִין מְרַעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעַבְדֶּיךָ כִּי-כֶבֶד הָרָעַב בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וְעַתָּה יִשְׁבוּ-נָא עַבְדֶּיךָ בְּאֶרֶץ גִּשׁוֹן :

8) בראשית מו: לא-לד

ויאמר יוסף אל-אחיו ואל-בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית-אבי אשר בארץ-כנען באו אלי: והאנשים רעי צאן כי-אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם וכל-אשר להם הביאו: והיה כי-יקרא להם פרעה ואמר מה-מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד-עתה גם-אנחנו גם-אבותינו בעבור תשובו בארץ גשן כי-תועבת מצרים כל-רעה צאן:

9) שמות א: ט-י'

ויאמר אל-עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו פן-ירבה והיה כי-תקראנה מלחמה ונוסף גם-הוא על-שנאינו ונלחם-בנו ועלה מן-הארץ:

10) שבת פט.

מאי הר סיני הר שירדה שנאה לעכו"ם עליו.

11) דברים כה: יח

אשר קרא בדרך ויזגב בד כל-הנחשלים אחריו ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים:

12) מדרש, ספרי בהעלותך יא

ר' שמעון בן יוחאי אומר הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב.

13) מדרש, תנחומא (וורשא) חולדות ה

גדולה הכבשה העומדת בין שבעים זאבים.

14) פסחים מב.

... לקיים מה שנאמר אמלאה החרבה אם מלאה זו חרבה זו ואם מלאה זו חרבה זו.

15) מגילה יד.

ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר ובין עדר:

16) שמות יד: י'

ויפרעה הקריב וישאו בני-ישראל את-עיניהם והנה מצרים | נסע אחריהם וייראו מאוד ויצעקו בני-ישראל אל-ד':

17) בראשית לב: יב

הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי-גרא אנכי אתו פן-יבוא והפני אם על-בנים:

18) פירוש רש"י על בראשית לב: יב

מיד אחי מיד עשו - מיד אחי, שאין נוהג עמי כאח ס אלא כעשו הרשע:

19) שמות כא: כד-כה

עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל: פונה תחת פונה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה:

20) בראשית פד.

דתנא דבי חזקיה עין תחת עין נפש תחת נפש ולא נפש ועין תחת עין ואי סלקא דעתך ממש זימנין דמשכחת לה עין ונפש תחת עין דבהדי דעויר ליה נפקא ליה נשמתיה ומאי קושיא דלמא מימד אמדינן ליה אי מצי מקבל עבדינן ואי לא מצי מקבל לא עבדינן ואי אמדינן דמצי מקבל ועבדינן ביה ונפק רוחיה אי מיית לימות מי לא תנן גבי מלקות אמדוהו ומת תחת ידו פטור רב זביד משמיה דרבה אמר אמר קרא פצע תחת פצע ליתן צער במקום נזק.

21) בראשית לד: א-לא

וַתֵּצֵא דִינָה בַת-לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב לְרֵאוֹת בְּבָנוֹת הָאָרֶץ: וַיֵּרָא אֹתָהּ שָׁכֵם בֶּן-חַמּוֹר הַחִוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנֶהָ: וַתִּדְבַּק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה בַת-יַעֲקֹב וַיֵּאָהֵב אֶת-הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר עַל-לֵב הַנַּעֲרָ: ... וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיוֹתָם כְּאָבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי-בָנֵי-יַעֲקֹב שְׁמַעוֹן וְלוֹי אֲחֵי דִינָה אִישׁ חָרָב וַיָּבֵאוּ עַל-הָעִיר בְּטַח וַיַּהַרְגוּ כָל-זָכָר: וְאֶת-חַמּוֹר וְאֶת-שָׁכֵם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי-חָרָב וַיִּקְחוּ אֶת-דִּינָה מִבֵּית שָׁכֵם וַיֵּצְאוּ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-שְׁמַעוֹן וְאֶל-לוֹי עֲכָרְתֶּם אֹתִי לְהַבְאִישׁנִי בְיֹשֵׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעֲנִי וּבְפָרְזִי וְאֲנִי מְתִי מִסָּפֶר וְנֶאֱסָפוּ עָלַי וְהַכּוֹנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי: וַיֹּאמְרוּ הַכּוֹזְנֵה יַעֲשֶׂה אֶת-אֲחֹותֵנוּ:

22) בראשית מט: ז

אָרוּר אַפֶּס כִּי עָז וְעָבַרְתֶּם כִּי קִשְׁתָּה אַחֲלֶקֶם בְּיַעֲקֹב וּבְאִיצֵם בְּיִשְׂרָאֵל:

23) שמות ב: יא-יב

וַיְהִי בַיָּמִים הֵהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל-אֲחָיו וַיֵּרָא בְּסַבְלֹתָם וַיֵּרָא אִישׁ מִצְרִי מִכָּה אִישׁ-עִבְרִי מֵאֲחָיו: וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ וַיֵּד אֶת-הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַחֹל:

24) במדבר כה: ו-ט

וְהִנֵּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרַב אֶל-אֲחָיו אֶת-הַמְדִּינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְהִמָּה בָכִים פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹדָה הַעֲדָה וַיִּקְחֵם רִמָּה בְּיָדוֹ: וַיָּבֵא אַחֵר אִישׁ-יִשְׂרָאֵל אֶל-הַקִּבְּהָ וַיְדַקֵּר אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת-הָאִשָּׁה אֶל-קִבְּתָהּ וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבָּעָה וָעֶשְׂרִים אָלֶף:

25) במדבר כה: י'-יג

וַיְדַבֵּר ד' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הֵשִׁיב אֶת-חַמַּתִּי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת-קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא-כִלִּיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: לָכֵן אֶמַר הַנִּינִי נָתַן לֹו אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם: וְהִיְתָה לֹו וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְאָ לְאֵלֶקָיו וַיִּכְפֹּר עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

26) תלמוד ירושלמי, סנהדרין מח:

פינחס שלא ברצון חכמים א"ר יודה בר פזי ביקשו לנדותו אילולי שקפצה עליו רוח הקודש ואמרה והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם וגומר.

27) רמב"ם, הלכות איסורי ביאה יב: ד-ה

כל הבועל כותית בין דרך חתנות בין דרך זנות אם בעלה בפרהסיא והוא שיבעול לעיני עשרה מישראל או יתר אם פגעו בו קנאין והרגוהו הרי אלו משובחין וזריזין ודבר זה הל"מ הוא ראיה לדבר זה מעשה פנחס בזמרי. ואין הקנאי רשאי לפגוע בהן אלא בשעת מעשה כזמרי שנאמר ואת האשה אל קבתה אבל אם פירש אין הורגין אותו ואם הרגו נהרג עליו ואם בא הקנאי ליטול רשות מב"ד להרגו אין מורין לו ואע"פ שהוא בשעת מעשה ולא עוד אלא אם בא הקנאי להרוג את הבועל ונשמט הבועל והרג הקנאי כדי להציל עצמו מידו אין הבועל נהרג עליו...